

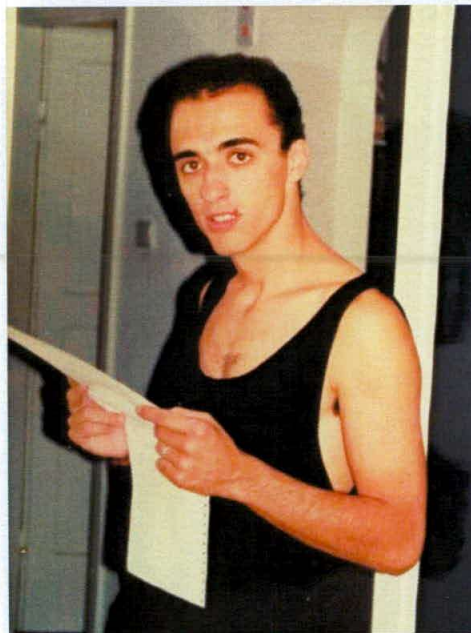
יובל בנימין ז"ל

התקווה נמצאת בחלומות , בדמיון ובאומץ של אלו המעיזים להפוך חלומות למציאות

(ג'ונאס סאלק)

תוכן עניינים

4.....	פתיה
6.....	מיליון כאבים
7.....	ילדי \ שרה בנימין (4.1996)
9.....	מנגינת חייו
9.....	ילדות:
14.....	צבא:
17.....	הסיסה האחרונה
21.....	סיסה אחת כתבה אחת מני רבות
24.....	זיכרונות מהסובבים

פתיחה

**"אחרי מות קדושים אמור, לרוב
אחרי המוות, אומרים על הנפטר רק
דברים חיוביים, אך הדברים אותם
אספר לכם, נאמרו עוד הרבה לפני
המוות.."**

שרה בנימין, אימא של יובל

ראשית לכל, נציג את עצמנו : מלילה שבילי, עומר דניאל – תלמידי כיתה י' בבית ספר תל"י, בית חינוך, ונתי דורון – סטודנט במכללת ליפשיץ. חברנו לפרויקט הנצחה של יד לבנים, פרויקט שאיחד בין בתי הספר, המכללות השונות והמשפחות השכולות.

במסגרת פרויקט זה התוודענו לאדם מיוחד, יובל בנימין, אשר נקטף בעודו צעיר. ביד לבנים לקחו על עצמם להנציח את זיכרון הנופלים. דרך פרויקט בית ספרי אקדמי, שילוב של תלמידים מבתי ספר עם סטודנטים לתארים שונים. כחלק מהפרויקט למדנו על חיילים שונים, ובחרנו דווקא בהנצחתו של יובל בנימין זכרנו לברכה. הבחירה לא הייתה קשה, אנו חושבים שכל מי שקורא ולומד מעט על יובל, מתאהב מהרגע הראשון.

את הפרויקט למדנו להכיר בעזרת שני זוגות משקפיים, הראשון של בני הנוער והשני ממשקפיו של סטודנט.

בתור בני נוער ראינו את יובל כבן אדם הראוי להערצה, ולכמיהה של אנשים זרים להיות כמוהו.

יובל מהווה לנו השראה להיות אנשים טובים יותר. יובל היה בן אדם עם ידע וניסיון רב, הוא התנסה בלא מעט דברים (ריקוד, מוזיקה והוראה) יובל, בעינינו, הצטייר כאדם מיוחד מאוד, כאדם שיכל לשלב כל כך הרבה דברים. מצד אחד מסמר הערב, מצד שני התלמיד המצטיין בכיתה. בתור נערי "דור האינטרנט" נחשפנו לאדם שכבר בהיותו נער בגילנו היה בעל ערכים רבים ואהבת הארץ (אהב לטייל בארץ).

כסטודנט להוראה, מאוד נהניתי מהלימוד המשותף. השילוב המיוחד בין אדם בעל ערכים, תלמיד מצטיין, אוהב הארץ, מקרב את הבריות ועוד, לאדם צנוע וישר, "מסמר הערב" כפי שמעידים חבריו, מאוד הרשים אותי. יובל ז"ל היווה מודל, לא רק לאחותו שנהגה לחכות שיאסוף אותה מבית הספר, אלא גם לתלמידי תיכון ולסטודנטים שקוראים את סיפורו ולומדים עליו כמעט שמונה עשרה שנה אחרי. בין המשפטים שעלו כחלק מעשיית העבודה נאמר: "הלואי וגם אני הייתי כמוהו, הלואי והיו לי

חצי מתחומי העניין שלו". יובל מצליח להתחבר לכולנו, דרך הדפים ודרך המאמרים. דרך תמונות העיתונים ודרך התמונות המשפחתיות. יובל לא השאיר שברים, הוא השאיר עולם ומלואו. עולם של אנשים שרוצים להיות יותר טובים, רוצים ללכת בדרך שלו. זה לא משנה אם אנו בני ארבעים אחרי קורס טייס וסיפורי חיים שלמים כבר מאחורינו, סטודנטים צעירים ו"עסוקים" או תלמידי תיכון. כולנו מצליחים להתחבר ליובל.

מעבר לפרויקט ההנצחה וספר זה, למדנו המון. למדנו יותר מכל, כיצד להיות אנשים טובים, מוצלחים, ויש שיגידו מושלמים. עם כל זאת ענווים, עדינים ו"המסמרים של הערב". יובל שילב בתוכו הכל. יובל, כמו כולנו, לא היה מושלם, אך בהחלט אפשר לומר שהיה שלם. הוריו מעידים כי יובל מעולם לא התלונן, כאשר נשאל – "מה שלומך?" – תמיד ענה – "לא יכול להיות יותר טוב". תמיד עודד, תמיד היה שם בשביל האחר. זה יובל, זה הטייס, זה האח הגדול וזה החבר הדואג, כולם אותה האישיות, כולם אותו האדם.

למדנו שישנם הרבה כוכבים. וכל כוכב הוא עולם ומלואו. יובל לא היה סתם כוכב, הוא היה הכוכב של כולנו. אורו עדיין זוהר בשמים, ומאיר גם לנו ולכל משפחתו ומכריו. יובל אמנם נפל אך אורו יאיר לעולם.

מיליון כוכבים

עמית פרקט

מילים ולאן: יפתי

רצית לעוף, רצית כבר הלאה
עם חצי חיוך עלית למעלה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
תן רק עוד שנייה אחת לומר לך שלום

רצית לעוף, הלכת רחוק מדי
בתוך הסרוף אין מי שישמור עלי
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
רציתי שנייה אחת לומר לך שלום

אני רציתי לשיר
אתה הרמת גיטרה
מלאך מנגן לי עכשיו
אז איתך אני שרה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
רציתי לשיר לך, לומר לך שלום
רציתי שנייה אחת לומר לך שלום
תן רק עוד שנייה אחת לומר לך שלום

ולדו \ ערה בגימין (41996)

גם אם היו לך רגעים כאלה ובוודאי
היו
לא נתת שירגישו
ושמחת החיים שלך הדביקה את
הסובבים אותך
צעיר ומאושר היית וכך תישאר לעד.

מבט עיניך
וצחור שיניך
חיוך של שמחה
וחדוות העשייה.
להט השיחה
והרוח החיה.
תמימות של ילד ורצינות של מבוגר
מסירות אין קץ
ודבקות במטרה
חברות אמיצה וידידות נפש
אהבת הטבע
סקרנות וחקירה
צחוק המתגלגל
סוחף את כולם
הקשבת, עודדת, סייצת
לגדולים ולקטנים על שכם טפחת
מזיגה מופלאה של תכונות
כולן באמתחתך היו
בהן שימוש נכון עשית
ובתזמון מדויק
מעולם לא התלוננת ולא אמרת קשה

דיטאָן ש' ירח \ מיכ'ל החברה

קיבלת כע"ס

הזעת כמו קרן אור

דעלף אף השמיים

דהאיר את השחור

שוב קרוב דירח

דיטאָן ש' ירח בחושך זורח

אותנו שוכח

עברת בין האנשים

והזיכרון כועט בפנים

דיטפת כמה ראשים

במעה עפצת על הפנים

משאיר אובך כוכבים

בזרון אש מחניק

עפצים וכבים

ובצב הראש כאוב מעיק

מעציע תצו' עוב החי'ק שצב

ואז את הראש מטפת 'ג אבוליה

כמו קרן אור שצב שכה

עשבת על הדח' מוחקת במעה

ורק אובך שעולה על מאים

עוברת כמו צב כנע

הופק בעצב את הזיכרונות מרים

ובת קול קטנה צוחשת: הוא בתוכו.

הזעת כמו קרן אור

הצבת ושאורע בשחור

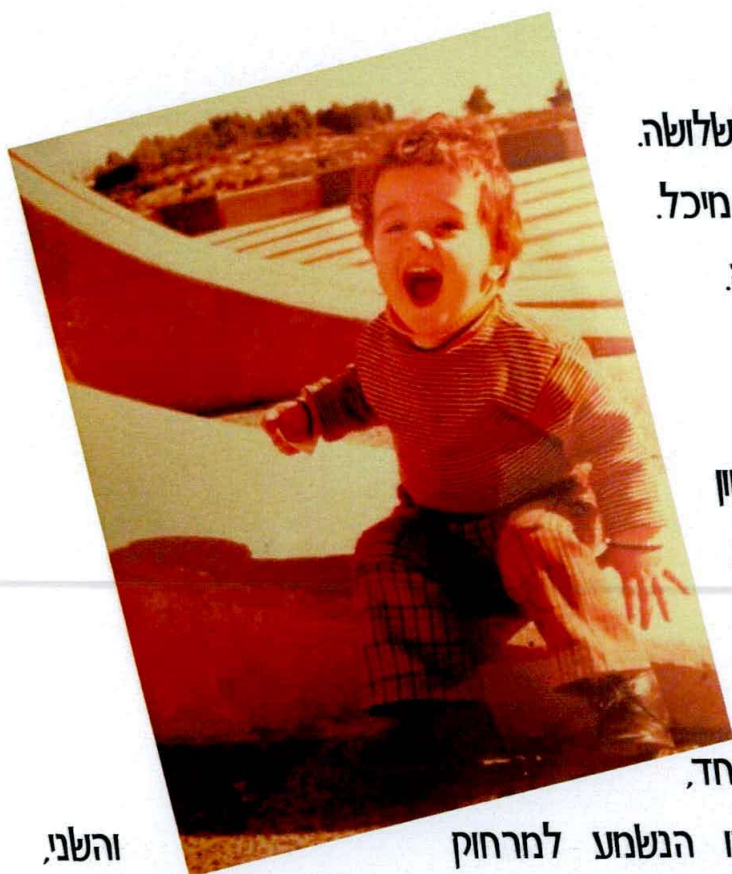
דיטאָן ש' ירח

בציבע עוב קובח.

מנגינת חייו

ילדות:

"אחרי מות קדושים אמוד" על יובל נאמרו דברים בשבחו, עוד בילדותו ובבגרותו, את המימדים שגביא כאן, את הציתים, הציטוטים והערכת הסובבים בכל תחנות חייו, ליקטנו מספרי המחזור, מדברי חברים, מדברי מפקדים תעודות שונות ומשפחה.

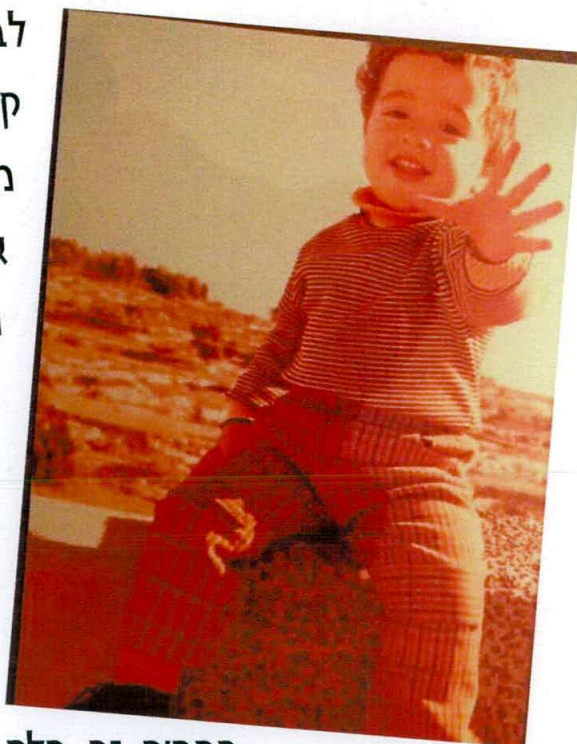
יובל, בן שרה ומאיר אח לשלושה.
שני אחים ירון ועמית ואחות מיכל.
יובל הוא הבן השני במשפחה.

יובל נולד ביום כ"ה בחשוון
תשל"ב (1971) בבית
החולים שערי צדק
שבירושלים. מימי ילדותו,
דבקו ביובל שני כינויים, האחד,

"מצחיק" בשל חיוכו וצחוקו הנשמע למרחוק והשני,
"גיגי", בשל אופיו הלועט והוויכוחים שניהל להשכנת צדק, החל מבית-הספר
היסודי בו למד "בית הילד" ועד בית-הספר התיכון "בית חינוך", שניהם

בירושלים. שרה, אמו של יובל, מזכרת שכבר בגיל ארבע הנצה בו האהבה

לבעלי-חיים. כיצד שב הביתה ובידיו קופסה עם חלזונות, או עם תולעי משל. כיצד התמלא הבית בצבים, אוגרים, תוכי, ארנבת, חתול וכלב, מתוך אהבתו של יובל לכל אלה וגם מתוך עניין, מחקרי כמעט, להבין את אורחות חייהם. בתיכון, יובל בחר במגמת מתמטיקה וביולוגיה. הצטיין במיוחד במתמטיקה. את כישוריו המעולים

בתחום זה חלק עם אחרים החל מכיתה י"א ועד

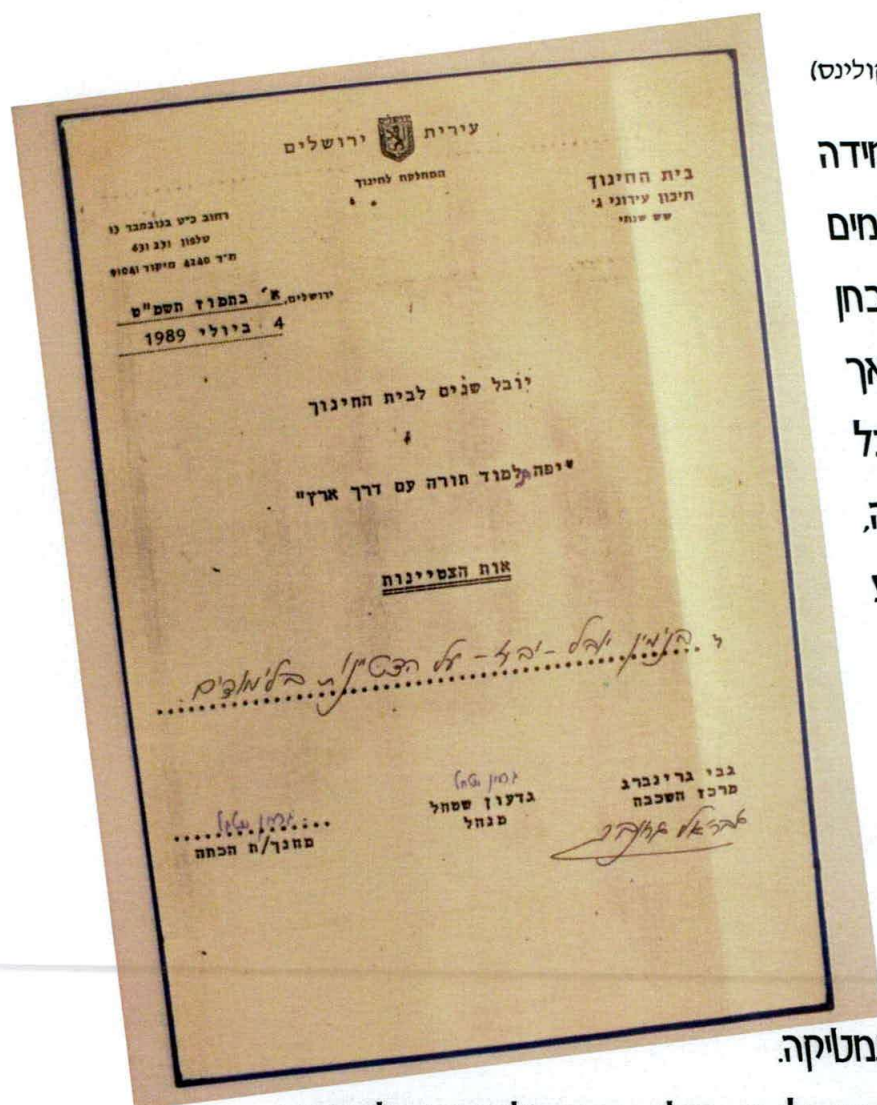
הגיוס. יובל לימד במסירות קבוצה של תלמידים עד גיוסו לצבא, כחלק מאותה עשייה יובל, בין היתר, הכין אותם לבגרות יובל לא רק ידע מתמטיקה על בוריה, אלא גם מצא את הדרך להביאה אל אחרים. אימו מספרת שאחד מתלמידיו היה תלמיד דיסלקטי שיובל הפך לחונך שלו. לאחר ההצלחה הגדולה עם התלמיד עם לקויות הלמידה, אותה המשפחה הביאה ליובל את אחיו הקטן של אותו תלמיד, יובל בזמנו לימד אותו לספור בעזרת עלייה

הבית

וירידה במדרגות

"אפשר לשלם לאנשים כדי שילמדו, אי אפשר לשלם להם כדי שיהיה להם אכפת מהתלמידים"

(מרווה קולינס)

ליובל הייתה תלמידה
שניסתה מספר פעמים
לגשת למבחן
במתמטיקה אך
נכשלה, לאחר שיובל
הכין אותה לבחינה,
היא הצליחה להגיע
לציון טוב מאוד.

מתוך קטע מתוך
'בקעתון עיתון
לתושבי בקעה
נכתב "יובל אהב

את מקצוע המתמטיקה.

את אהבתו זו הביא לידי ביטוי דרך שיעורים שהעביר
במסירות ולהיטות לילדים קטנים וגדולים בני 6 עד 18. יובל הפך עבורם אה
בוגר ותומך וכפי שהיטיבה לומר אחת האימהות ששלושת בניה למדו אצל
יובל: יובל תפארת מדינת ישראל.

בד בבד עם נטיותיו הריאליות, התעניין יובל בפסיכולוגיה, מתוך אהבת האדם שהייתה לבועה בו. הצורך שלו להתנסות, קירב אותו לתחומים רבים - טיולים בארץ ובחו"ל (בכיתה י"א טס לאוסטריה ולגרמניה במסגרת משלחת של התיכון), התנסות קצרה בנגינה, ריקודי ג'אז וצילום. יובל אהב לקרוא, בייחוד בספרי מדע בדיוני ופילוסופיה. את לימודיו בתיכון סיים בהצטיינות.

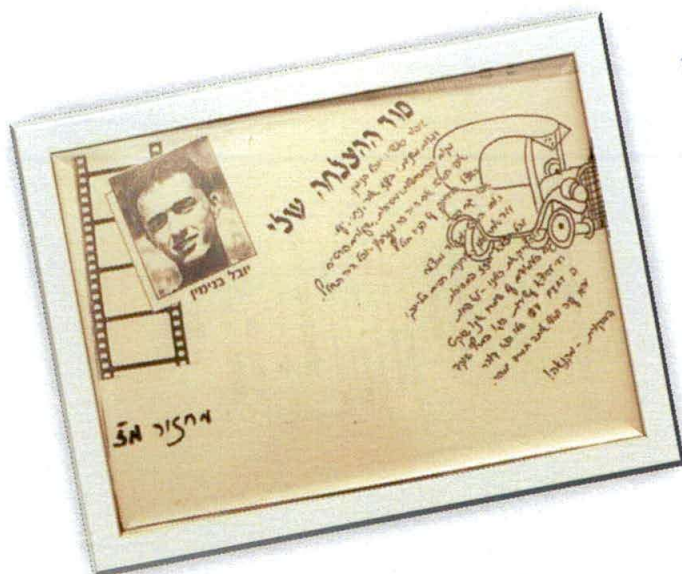
נחוש השעה או בנות שענוות?

תארו לעצמכם בפוגשכם אדם מופלא שמסוגל להסתכל בשמש או בכוכבים בכל רגע שהוא, ביום או בלילה, ולקבוע את השעה והתאריך בדיוק מוחלט: "חום 23 באפריל 1401, והשעה 2:36 ו12 שניות לפנות בוקר". אדם כזה היה מנחש זמן מדהים, וקרוב לוודאי שכולנו נתייחס בהערכה רבה ליכולתו לקבוע מה השעה. אבל האיש הזה יהיה מדהים עוד יותר אם ביום לקבוע מה השעה, הוא או היא יבנו שעון שיהיה להורות איך יהיה מעתה ועד עולם, מפילו לאחר מותם.

(מתוך "לנצח נבני", קולינס ופוראס)

בכיתה י"ב יובל קיבל תעודת הצטיינות

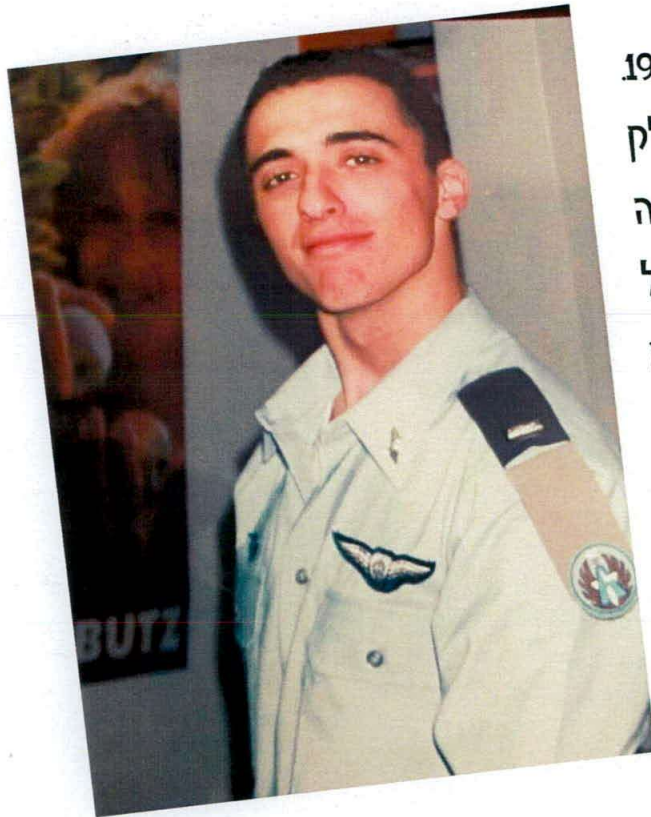
על אף שהיה תלמיד מצטיין והיה כביכול "חנון", יובל היה מסמר במסיבות, מספר אחת העובדה שיוכל היה מסמר הערב אף פעם לא גרעה מהלימודים המוצלחים. הוא היה מוכשר ביותר.

כשיוכל התגייס הוא נאלץ להיפרד לטובת שירות המדינה, מחמישה עשר תלמידים.

כתלמידים הן בבית הספר, והן במוסד אקדמאי הופתענו לראות את הציונים המעולים של יובל. על אף הקושי הרב במקצועות עליהם נבחן, יובל הצליח להוציא ציונים שלא היו מביישים אף אחד.

צבא:

יובל גויס לצה"ל בפברואר 1990. חלומו היה לשרת כטייס. כחלק מהמבחנים היה ניתן לראות שהיה לו קב"א גבוה מאוד, אך בגלל בעיה בראייה התלת ממדית הוא נפסל לטייס. בעקבות המגבלה הרפואית החל את שירותו בקורס חובלים, במהלכו חתם ויתור והמשיך לשירות בני"מ, שם שירת כבקר בסוללת פטריוט, בתקופת מלחמת המפרץ.

יום אחד עם החן המיוחד שלו, יובל ביקש בדיקת ראייה, יובל הצליח לשכנע את פקידת הקבלה בתל השומר לתת לו את האפשרות להיבדק, וזו נענתה בחיוב. תוצאות הבדיקה יצאו מעולות. יובל אף פעם לא זנח את חלומו המקורי, ולאחר מספר חודשים ניסה שנית להתקבל לקורס טיס. עתה,

משהוסרה המגבלה הרפואית, עבר את המבדקים בהצלחה.

אימו מספרת שבאותו היום קיבלה מיובל טלפון, יובל סיפר שעמדו בפניו שתי ברירות, האחת השתלמות בארה"ב על הפטוריוט והשנייה קורס טייס. לאחר לבטים שונים יובל בחר בקורס הטייס, להגשים את חלומו ולהיות טייס.

פירוט החשבים		
עמדות	ציון	מתחסיקה
16	100	פסיקה
35	91	מתחסינים
35	93	אירודינמיקה
130	89	מטאורולוגיה
30	92	מבנה מטוס
65	91	רפואה תנופתית
44	98	אנגלית תנופתית
48	93	אלקטרוניקה
32	95	פסיכולוגיה (אופ)
30	90	

ציון ממוצע 92

במהלך כל הקורס זכה יובל להערכות מצוינות מפקדיו וחבריו מצאו שהוא בוגר, רציני, יסודי, בעל חוש הומור ומקורי. יובל היה חדור מוטיבציה וידע לקדם עצמו ולנצל את הפוטנציאל הרב הטמון בו. במהלך הקורס הוסב יובל למגמת נווטים ובסיומו הוצב בטייסת פנטום. רצונו של יובל היה שונה, אך הוא קיבל את אשר הוטל עליו בבגרות והוכיח מוטיבציה, רצינות ויכולת

גבוהה. ואכן, במהרה, אחרי פחות משנה, הוא עבר הסבה לטליסט אף-16
 (דבר לא שגרתי למוט "טרי") בה השתלב במהירות וזכה מעמיתיו
 למחמאה גדולה בכינוי שהעניקו לו: "מוט טבעי". יובל הוכיח עצמו כמצטיין
 וקודם במהירות בשרשרת התפקידים בטיסט

הטיסה האחרונה

יובל נפל ביום כי בתמוז
שנ"ה (18.7.1995) בעת
חילוי תפקידו במסגרת
האימונים, בתאונת
מטוסים מול חופי ראש
הנקרה. המטוסים יצאו
לפנות בוקר,

בסביבות השעה 4:00, לאימון תקיפה

מעל חופי ראש הנקרה.
המטוסים טסו במבנה של
ארבעה מטוסים, כשבמהלך
האימון בשעה 4:25 אחד
הטייסים, ככל הנראה, איבד
את הריכוז והתקדם לעבר
מטוסם של רוני יובל. המטוס
הסטה פגע בחופה (החלון
שמעל ראשו של הטייס) של
המטוס של יובל בגובה של
3.5 ק"מ. הטייסים מהמטוס
הפוגע הצליחו להיחלץ
בשלום, אך מטוסם של יובל

מערב
יום ב' כ"ג מרחשון תשנ"ג

אסון בשחקים

הסוד עדיין קבור בקרקעית הים

בוועדה החוקרת את התנגשות מטוסי האף-16 מעריכים כי רק לאחר שימצאו המטוסים - ניתן יהיה לקבוע מה גרם לתאונה

מאת יעל ברטיווילי ועוזרים
החקירה החוקרת את התנגשות מטוסי האף-16 והשיבה אתמול בעבודתה. לברי גורמים בחיל ישראלי קשיים בעבודת החקירה, הובענים מבר שיתפשים שיש טקטיקה מתאונה עדיין לא נמצאה. רק בדיקת שברי המטוסים והקפאת הים

דורח - עשרים לתת את התמונה המלאה להבנת הסיבות לתאונה.
אל"ם (סיל) מסה גלילי, ששימש כעבר במספר חילות הדילוג והפעלה של צה"ל, אמר אתמול כי "מבצע הדילוג של שני המטוסים מוקדם היום הוא מבצע מורכב מאוד, יקר מאוד ומחייב למידה קרה של הנתונים בשטח. ייתכן אף שיצטרכו להביא

אנשים שחילי קצרים בעבר לחקירת תאונות אוויר נוסף, אמר כי "דורח חקירה עדיין מתקשים להאמין, כי קשה יהיה לקבוע עדיין מתקשים להאמין, כי 30 אלף רוני שלומי, בן 34, בן המסע, נהרג במאונת המסע.
חברי המסע ממשיכים לרבות בבידוק, כי רוני עדיין מוגדר נעדר בלבד. מספר חברי מסע אף מתו וזו תאונה ביקורת על כך שראש הממשלה, יצחק רבין, אמר כי הטייסים נדרשו במהלך המסע, למרות שטופחיהם עדיין לא נמצאו.
על לוח המסע, בכניסה לחדר האוכל, הרכיבה מוכירת הקונצרט הדעה שאמרת: "דורח שלומי נעדר בתאונה איומים".
מחלת לחדר המסע והרכיבה המוכירת הדעה נוספת ובה הוא קראת לחברי המסע להימנע מלשוחח עם נציגי כלי התקשורת, על פי בקשת בן המסע. המסע נהג כמסע חיל האוויר "דורח שלומי" נעדר הארץ.

סא"ל רוני שלומי

בקיבוץ ממשיכים להאמין: רוני מוגדר נעדר בלבד

מאת אבי אשכנזי
בקיבוץ משמר העמק שוררת תאונה אווירית קשה. חברי הקיבוץ עדיין מתקשים להאמין, כי 30 אלף רוני שלומי, בן 34, בן המסע, נהרג במאונת המסע.
חברי המסע ממשיכים לרבות בבידוק, כי רוני עדיין מוגדר נעדר בלבד. מספר חברי מסע אף מתו וזו תאונה ביקורת על כך שראש הממשלה, יצחק רבין, אמר כי הטייסים נדרשו במהלך המסע, למרות שטופחיהם עדיין לא נמצאו.
על לוח המסע, בכניסה לחדר האוכל, הרכיבה מוכירת הקונצרט הדעה שאמרת: "דורח שלומי נעדר בתאונה איומים".
מחלת לחדר המסע והרכיבה המוכירת הדעה נוספת ובה הוא קראת לחברי המסע להימנע מלשוחח עם נציגי כלי התקשורת, על פי בקשת בן המסע. המסע נהג כמסע חיל האוויר "דורח שלומי" נעדר הארץ.

סגן יובל בנימין

האב: "אני יודע שהסיכוי קלוש - אבל עדיין מקווה"

מאת יעל אביצחק
במחנה המסע יבית חנוך בירושלים, בו למד החשד הקטן סגן יובל בנימין, מתלבטים עדיין האם יובל חזר או שכל לוח החיסול למצוי בים המלח. שמואל שיראלי, שיראלי המבצע כח משטרה בנתיב, בדיקת דרכו 2 כדור לים, ממשיכים לחכות. "אנחנו רוצים לראות אותו, שיחזור", אמר אביו, בני מאיר, ומספר באתר נש"ר מות, שבו לא שיתפשים קרובים.
לפי הדיווחים, כיום חרוש שוקר בבידוק של יובל, הכיר הוריו את מספר הסיכויים, מילי רוני שלומי, הנעדר אף הוא. יש כמעט 30 סיכויים, שאני אוכל לנסות אותו. הוא חוזר שלי לסימה, מצטט בני את המסמך שדיווח מילי שלומי על בן.
יובל בנימין, בן 24, הול את דרכו הצבאית בקר רט ובלים בחיל הים, אחו סיום בשיטות. אחרי שנה, הולכים להיות סיום ועבר קורס טייס. בתמונה בשער הדיווח

סגן אלון וילי שלומי, בן 34

סגן יובל בנימין, בן 24

סגן יובל בנימין

סיים קורס חובלים אבל חשב שהים לא מתאים לו

הוא רצה משכמו ומעלה, סיפר בהתרגו ארז גבון, בנו של הנשיא לשעבר, משפחתו של הנווט בן דוד 24 מסרבת לדבר עליו בשלשון עבר.
הנשיא לשעבר, יצחק רבין, סיפר בהתרגו ארז גבון, בנו של הנשיא לשעבר, משפחתו של הנווט בן דוד 24 מסרבת לדבר עליו בשלשון עבר.
הנשיא לשעבר, יצחק רבין, סיפר בהתרגו ארז גבון, בנו של הנשיא לשעבר, משפחתו של הנווט בן דוד 24 מסרבת לדבר עליו בשלשון עבר.

ורוני לצערנו התרסק. ביחד עם לייסיו האמיצים. עם יובל ז"ל נפל גם סא"ל רוני שלומי. לאחר מותו הועלה יובל לדרגת סרן. הוא נטמן בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בן עשרים וארבע היה

בנופלו. הותיר אחריו הורים, שני אחים - ירון ועמית ואחות - מיכל. אביו של יובל סיפר "המעגל נסגר, יובל החל את שירותו הצבאי בים, בקורס חובלים ומצא את מותו בים".

כעשר שנים לאחר התאונה המצערת, הלייטת עשתה טקס אזכרה.

מיוות באוויר

סגן מטוסי אפי 16 דרמטיים התנגשו מעל הים, כי 25 ק"מ ממזרח * מספר הטייס ונווט נעדרים: 2 טייסים נששו - וחיל הים מרים ללא פגע

מפקד הכנף בה שירת יובל כתב למשפחה: "במהלך שנת שירותו בטייסת מכחנו לגלות שיובל הנו נווט מצוין, קצין מעולה וחבר. בן המפאר בעמדה את עצמו ומעיד על משפחתו וקרוביו. לנו היה יובל חבר לנשק, חבר לאהבה, נווט לדוגמה ואדם לחיקוי. איש אשר בבגרותו שובבות וברצינות קריצה".

משפחתו של יובל הנציחה את זכרו בגן ציבורי, "גן יובל", סמוך למקום מגוריהם בירושלים. ביולי 2000,

במלאת חמש שנים

לנפילתו, חנכה המשפחה יחד עם משפחתו של רוני שלומי מפקדו של יובל ובשיתוף הקרן הקיימת לישראל, מצפה ברכס הסולם שמול ראש הנקרה. המצפה נקרא "מצפור השניים" על שם יובל ורוני.

אני יכול להאמין שמטרת
החיים היא להיות "לאשד". אני
חשב שמטרת החיים היא
להיות מועיל, להיות אחדא,
לגלות חמלה. מעל לכל,
המטרה היא להטביע חותם
להשפיע בקיומך, להאמין
במעשה, לחיות כך שחיד יחולל
שינוי כלשהו.

(ליאו קי רוסטון)

טיסה אחת

כתבה אחת מני רבות

"נשארה ליובל טיסה אחת כדי להפוך לנווט מוביל."

מתוך ביטאון חיל האוויר 8.95

סרן יובל בנמינ ז"ל היה בן 24 במועדו, נווט מצטיין,

שבגיל צעיר עבר הסבה ל-F-16. "כל נווט

דוצה לטוס עם מפקד הטייסת", אומר סרן ה'

חברו הקרוב, "אבל רוני העדיף לטוס עם

יובל יותר מאשר עם שאר הנווטים". סרן ה'

השתתף בטיסת האימון שבה נספו

רוני שלומי ז"ל ויובל בנמינ ז"ל.

"היכינו לדיווח של רוני ויובל בערוץ המצוקה",

אומר סרן ה' "אבל הוא לא הגיע.

כשנחתנו, רצתי מיד לדת"ק

ושאלתי מי טס במטוס מספר שלוש.

גם כשאמרו לי, סידרתי

להשלים עם העובדה שיוכל איננו."

ונשארה
ליובל
טיסה אחת
כדי להפוך
לנווט מוביל

כשאירעה ההתנגשות היינו בנקודה הכי צפונית של נתיב הטיסה בתרגיל, ממש לפני פנייה מזרחה. שמענו את הקריאות של סרן מ' מהים, שדיווח על ההתנגשות והנטישה שלהם. "חייכנו לדיווח של רוני ויובל בערוץ המצוקה, אבל הוא לא הגיע", מספר סרן ה', חבר קרוב של סרן יובל בנמינ ז"ל ונווט בטייסת שלו.

"בשלב זה התחלנו להבין שמהו חמור מאד קרה ושיתכן שיוכל ורוני אינם בחיים, כי הם לא עונים לקריאות", מספר סרן ה', "והתפללתי בכל שפה ודרך שהכול בסדר איתם ושהם מיד יצרו קשר עם המטוסים שבאוויר. מה שהטריד אותי מאד באוויר היה מי האנשים שישבו במטוס מספר שלוש. ידעתי שיוכל במבנה. הוא מספר ימים לפני הסמכתו כנווט מוביל ונשארה לו עוד טיסה אחת. ככל שהשלמתי לעצמי את הפרטים, התחוויר לי שהוא ישב במטוס שנעלם."

"כשנחתנו רצתי מיד לדת"ק של המטוס שלהם ושאלתי מי טס במספר שלוש, גם כשהמכונאים אמרו לי שאלו יובל ורוני, עדין לא רציתי להשלים עם זה ורצתי למבצעים, כדי להסתכל על לוח האיושים לטיסה הזו, ראיתי את השמות על הלוח והיה ברור לי שיוכל מת. ככל שהתארכו

הדקות והפכו לשעות, הבנתי שאפסו הסיכויים. ניסיתי לדמיין ולשחזר לעצמי איך דבר כזה קורה ובשעות הראשונות אחרי התאונה הוטרדתי מאד בשאלה אם הם ראו שמהו קורה להם או לא. זו תאונה שמתרחשת תוך שבריר שנייה ומאד הטריד אותי אם יוכל ידע שזה הולך לקרות, או שהתנגשות באה לו בהפתעה מוחלטת. "בהמשך הרגשתי חשש גדול, כי אלו האנשים הכי טובים שיש לנו, האנשים שאתה הכי סומך עליהם. יוכל היה נווט שתמיד היה עושה את הדבר הנכון ואני יודע שלא הייתי מצליח לעשות משהו יותר טוב במקומו. זו תחושה קשה של חסר אונים."

עם סיום קורס-הטיס הוצב יובל בנימין ז"ל בטייסת פאנטומים, לתקופת ההכשרה המבצעית שלו כנווט. "בפעם הראשונה פגשתי את יובל כשהוא הגיע להסבה אחרי קורס-הטיס", מספר סרן ה'. "הוא היה בחור מוכשר ובטוח בעצמו והתנהג באופן שונה משאר הצעירים. היה בו

והכרה בכישרונות בטייסת אהבו אותו שנה בטייסת, יובל שעסק באחד של הטייסת. זה היה לנווט צעיר כמו באותה תקופה ואז ביחד על מעבר הקפיד כל הזמן משקיע, שהוא אוהב לעשות הכל, אבל מתכוון לעבור פסגת השאיפות של

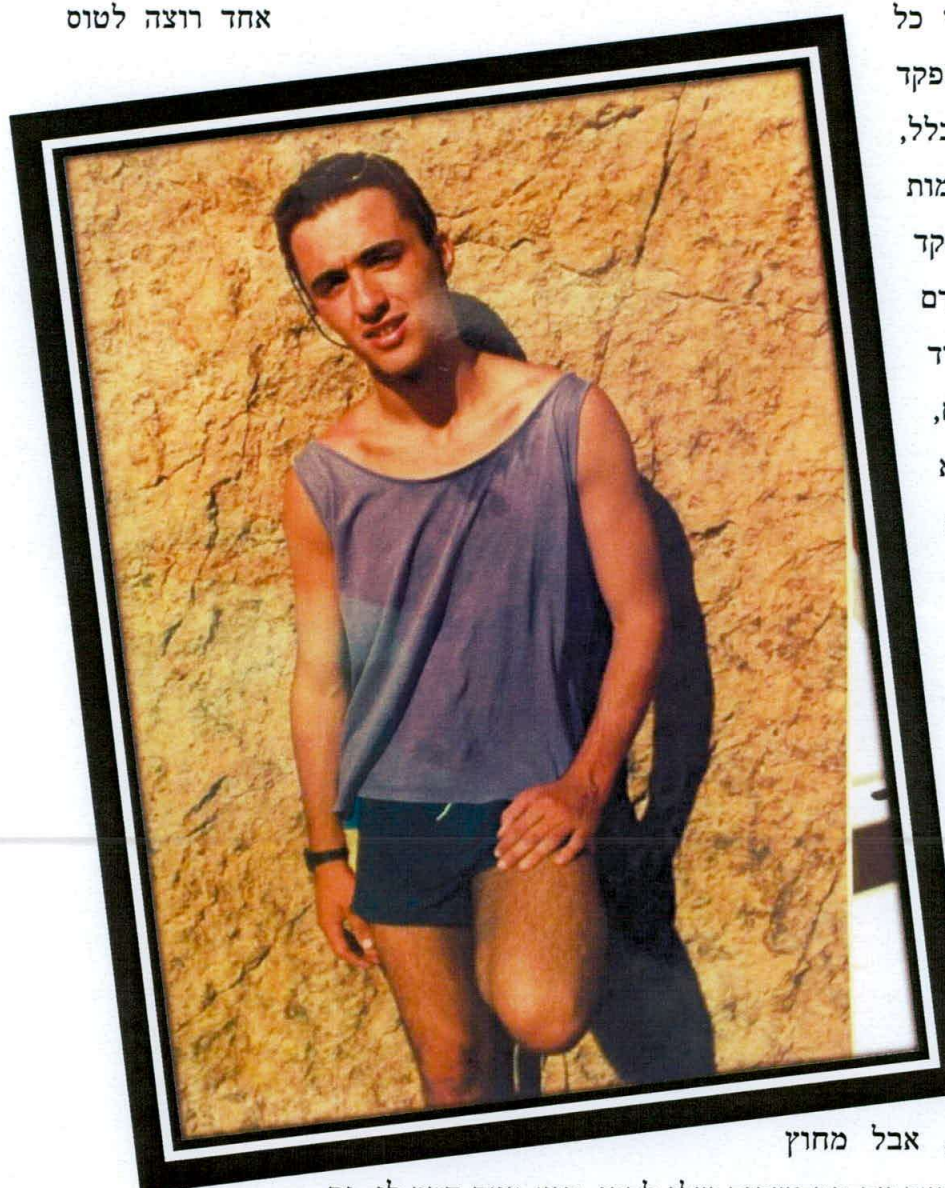
הרבה בטחון עצמי שלו והרבה אנשים בגלל זה. אחרי חצי ואני הפכנו לצוות התחומים המבצעיים כבוד וקידום גדול יובל. מאד התקרבנו גם התחלנו לחשוב לטייסת F-16. יובל שיידעו בטייסת שהוא את העבודה ומוכן הבהיר לכולם שהוא למערך ה-F-16 שהוא

כל נווט בחיל-האוויר. בשיחת הפתיחה שלו עם מפקד הטייסת הוא נכנס למשרד שלו והודיע לו שהוא בטייסת באופן זמני בלבד והוא רואה את עצמו עובר לטייסת ה-F-16. מבחינתי המעבר היה די טבעי כי כבר הייתי נווט ותיק. מבחינת יובל זה היה דבר מאד חריג, כי הוא היה נווט צעיר, בסך-הכל שנה וחצי אחרי קורס.

עברנו יחד את קורס ההסבה ל-F-16. הינו שני הנוטים היחידים שעשו את ההכשרה בטייסת ויובל התחיל מיד להרגיש בבית. לא היו לו בכלל קשיי הסתגלות, מה שגרם לאנשים לסמוך עליו ולבטוח בו.

מבחינה מקצועית, יובל התבלט מאוד מבין כלל הנוטים הצעירים בטייסת כבר במהלך ההסבה והיה אחד היחידים שאני מכיר שהיה "נווט טבעי". מהרגע הראשון שלו בטייסת הפאנטומים, הוא היה מועמד טבעי לעבור ל-F-16. כנווט פאנטום הוא השתתף בהרבה גיחות מעבר לגבול. את אחת מהן, גיחה מורכבת ומסוכנת, יצא לנו לתכנן ביחד. בגיחות כאלו לנווט יש אחריות אדירה ולמעשה הוא ממלא את התפקיד המרכזי במטוס. כאשר יובל צוות לגיחה הזו, מיד ידעתי שאפשר להיות שקטים ושהמשימה תתבצע על הצד הטוב ביותר.

גם בטייסת ה-F-16 יובל היה אהוב ומקובל במיוחד. אנשי צוות-האוויר הסדירים בטייסת מאוד קרובים ומגובשים ויובל היה ציר מרכזי בחבורה הזו. הוא אדם שעושה לך טוב לראות אותו ולהיות במחיצתו. יובל ורוני היו טסים ביחד הרבה יותר מהרגיל והיינו מדברים על זה הרבה אחד רוצה לטוס

בקרב הנוטים, כי כל הרבה עם מפקד הטייסת. בדרך כלל, כשטסים עם דמות בכירה כמו מפקד הטייסת, זה גורם ללחץ, שמוריד מרמת הביצועים, אצל יובל זה לא היה ככה. הוא היה מבצע נחיתות מצוינות כשהוא ורוני היו טסים ביחד אני מניח שזו הסיבה שרוני אהב לטוס איתו. מיד אחרי התאונה הורינו לתפקוד מלא

מבחינה מקצועית, אבל מחוץ

לטייסת כל אחד נשאר עם המחשבות שלו לבדו. הוא מאד חסר לי, גם בתור חבר אישי וגם בתור לוחם בטייסת."

זיכרונות מהסובבים

הזכרון שלי

הלזים אצלנו הכל. לעשיו. וכל הזמן.
את כל המאכלים בלם, וכל המאכלים הנפרד,
ומרץ הזמן.

אצלנו אינו בלם, אך מעט מעט.
כמו חלום ימים, שבכל מקרה עולה לה מאונן
חפשי, ומעט נולד ממעט ילד מהפך
בראשית. ואם ערב מוחם אצלנו
לגלים מלומד, משיח ישר.
מאונן מחכים, מסרב, בעיניים חלול,
מאחורי מעקף שחור. ראש וליבוי אקרה.
הנולד למע. אצלנו חפשיים / ישרים

כל פעם.
אבל אנחנו הלזים אצלנו המאכלים בלם ואר
הזמן בטעות, ואם אלה קטע המעשה
אשר צצים אחרים, אנחנו הלזים כרצו.

אך אצלנו מעט.
הניצול שבכל זכרון נולד, מלזי בלם אר
בעיני העולם ואצלנו הזמן אצלנו כל פעם
אפשרי מחיינו המעשים עם ילד.

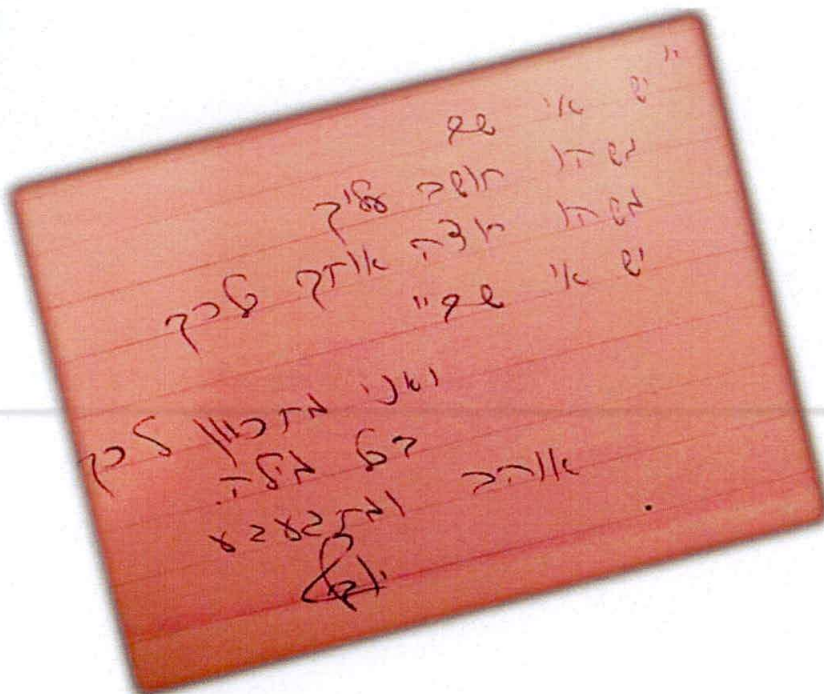
אצלנו מלאך גופנו ואצלנו בפסיכוס
האינסופי של נאכט מיל של ילד מחיינו.
ילד חסר אנו.

ענת שרון 21.6.12

את יובל פגשתי כאשר קראו לתלמידים לחזרות דקראת טקס הענקת פריסי הצטיינות בכיתה ז'. לצא כל עכבות הוא מיד התחיל לדבר איתי.. ואני התופעת' דמטר שישים וקצת של אנרגיה מתפרצת.. הפכט לחברים הכי טובים.. וכאזה נשארט כל שטת התיכון והצבא.

יובל היה מסוג התלמידים שהכל הולך דהם בקלות.. בדי כל מאמץ הוא הצטיין, מבדי צרת דאל אחת תחושה שיש בכך יתרון... היה בו שיזוב של אמביציה, כריזמה ואישיות כובשת, עם נאמטת מוחלטת דקרוכים אדיו.

כחבר תמיד נתן את
התחושה שהוא שם
בשבילך, ומי כמוך
זוכר את תקופת
ההתבגרות, היא כזו
הדורשת דא מעט
חיזוקים ומידים
טובות.

יובל,

כמו בכל שנה גם השנה אני קוראת
את מכתבך ביום בו עזבת אותנו.
אבל השנה, אני יושבת לכתוב לך
בחזרה, מענה לשקית המכתבים ששמורה
במגירה.

כמו פעם, רק ששום דבר כבר לא נראה כמו פעם.

בפגישה האחרונה שלנו, יום לפני שזה קרה, עמדת בפתיח
החדר והסתכלת עליי. הייתי אמורה לנסוע להודו, ואתה
ביקשתי: רק שלא תשתני לי. יומיים אחרי שיניתי לי את
החיים.

כל כך כעסתי עליך. הרבה פעמים חשבת: אני לא הייתי
עושה את זה לך. אחר כך הייתה תקופה שקיללתי את הרגע
שנפגשנו. ואחר כך.. היו הרבה אחר כבים. והיום ממדומי עשור
שנים, אני רוצה להגיד לך תודה. תודה שנכנסת לחיי. תודה
שאהבת אותי בכל הכח. תודה שלימדת אותי מה זאת אהבה.
מה זאת זוגיות. תודה שהאמנת בי. תודה שהיית גדול מספיק
בשביל להכיל אותי. תודה על חכמתך, על שמחת החיים שלך,
על היצירתיות, על העדנה, על הכנות, על אלפי רגעים
מאושרים, תודה על שנישקת צפרדע והפכת לנסיכה, תודה
על שלימדת אותי להסתכל על הירח, תודה על כל האור
שהכנסת לחיי.

אוהבת ומתגעגעת, מיכל. (19\07\05)

"...ילדי הכיתה אהבו אותך בשל כך והעריכו אותך. הם אהבו אותך, כי היית חבר טוב וחבר נאמן, חבר שאפשר לסמוך עליו.

הזמן אץ וחלף ואתה כבר בכיתה ו'. כמה גבהת באותה שנה, כמה בגרת! נעשית רציני יותר ויסודי בגישתך לבעיות שהתעוררו בחייך. בנות החלו להתעניין בך ולהסתובב סביבך. היית במרכז העניינים.

זוכרת אני את מסיבת הסיום של כיתה ו' "בבית הילד", היה עליך לעבור לחטיבה. קשה הייתה הפרידה מהחברים שלך, מהמורים וממני.

משך שלוש שנים נרקמו יחסי אהדה והערכה בינינו. נוצר קשר עמוק שאפשר לכנותו כקשר בין אם לבנה.

בברכתי במסיבת הפרידה, איחלתי לתלמידי הצלחה בדרכם החדשה, בירכתי שיזכו לעתיד טוב, עתיד של שלום שיהיו נאמנים למשפחה

למולדתם ולעמם.

לא תיארתי לי שנאמנותך לעמך תהיה "ברית דמים" בינך לבין אדמת המולדת לעד.

אלפו שנים של גיל ועמלך

לפרא גדל הילד יובל

אך הנה תם ונשלם

"ברית דמים" כרת למולדת ולעם

הלך ללא שוב, ללא עת נדם.

להורים היקרים! לאחים למשפחה ולחברים אין בפי תנחומים.

יובל נזכור אותך כמו שהיית תמיד

ממורתך האוהבת, חיותה."

(הקטע הוא חלק קטן ממכתב שכתבה המורה של יובל בבית הספר היסודי)

אל לך להתעצב
בבוא העת לומר 'שלום'.
הפרידה חיונית היא
קודם שתוכל לשוב ולהיפגש.

ופגישה מחודשת,
בין אם עברו רגעים
או גלגולי חיים,
אכן מובטחת
לאלה שהיו
ידידים.

**"הרי לך הדרך, בה תדע אם משימתך עלי
אדמות הושלמה: אם חי אתה – סימן שלא!"**

(שני ציטוטים שסומנו על ידי יובל מספרו של ריצ'ארד בך 'תענועים', שהוא קרא)

תם ולא נשלם.